

Κί ἀφεύκτως δὲ οἱ ἄφρονες θά καταδικασθῶσιν,
 Ἐνφ' οἱ ταπεινόφρονες δικαίως θ' ἀμειψθῶσιν.
 Οὐχὶ μόνον στήν μέλλουσαν ζωὴν θά γέινουν ταῦτα,
 Ἀλλὰ συγχάκις καὶ ἐδῶ συμβαίνουν τὰ τοιαῦτα.

Τ' ἀκούομεν γινόμενα, τὰ βλέπομεν μὲ ὄμμα,
 Ὡς ἀπεφάνθη τοῦ Χριστοῦ τὸ ἀψευδὲς τὸ στόμα,
 «Βεβαίως θά ταπεινωθῇ ὁ ἐαυτὸν ὑψόνων,
 «Θά ὑψωθῇ δ' ὁ ἐαυτὸν φρονίμως ταπεινόνων.» Κ.

Ἰαδόδους ὁ Ἀρχιερεὺς δεικνύων εἰς τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον τὴν περὶ αὐτοῦ
 προφητείαν τοῦ Δανιήλ. (Δανιήλ κεφ. ٢.)

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἦτο ὠραῖος, ἐνεργητικὸς, γενναῖος καὶ ριψοκίνδυνος βασιλεὺς. Ἀλλ' ὅμως μετὰ δώδεκα ἐτῶν θριάμβους καὶ δόξαν κατέβη εἰς τὸν τάφον νεώτατος — ἐν ἡλικίᾳ 33 ἐτῶν, νικηθεὶς οὐχὶ ὑπὸ ἐχθρῶν, ἀλλ' ὑπὸ τῆς ἐπαράτου οἰνοποσίας!

Εὐθὺς ἀφοῦ ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τοῦ πατρὸς του

ἡ πρώτη φροντίς ἦτο νὰ καθυποτάξῃ τοὺς περίε λαοὺς καὶ ἰδίως τοὺς Ἕλληνας, τὸ ὁποῖον πολὺ ταχέως ἐπέτυχε, μετὰ ταῦτα διέβη εἰς τὴν Ἀσίαν ἐπὶ κεφαλῇς μικροτάτου στρατοῦ παραθαλομένου πρὸς τὸν τοῦ Μεγάλου βασιλέως τῆς Περσίας Δαρείου, καὶ ἐνίκησε τοὺς Πέρσας παρὰ τὸν Γρανικὸν ποταμὸν.

Μετὰ τὴν μάχην ἐπατκέφθη τοὺς πληρωθέντας στρατιώτας καὶ ἐφρόντισε διὰ τὰς χήρας καὶ τὰ ὀρφανὰ τῶν φονευθέντων.

Μετὰ ταῦτα συνεκρότησεν ἄλλην τρομερὰν μάχην, ἐν Ἰσφῷ τῆς Κιλικίας παρὰ τὴν θάλασσαν. Οἱ φονευθέντες εἰς αὐτὴν ἦσαν ἀναριθμητοί. Ὁ βασιλεὺς Δαρεῖος ἐτράπη εἰς φυγὴν, ἥ δὲ βασιλεία του διεσπάσθη.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐκυρίευσεν κατόπιν τὴν μεγάλην καὶ πλουσίαν πόλιν τῆς Τύρου, ἥτις ἦτο τότε ἡ μεγαλύτερα καὶ πλουσιωτέρα τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου, ὅπως τὴν σήμερον εἶναι τὸ Λονδῖνον. Ἡ Τύρος ἦτο ἐκτισμένη ἐπὶ τινος νήσου, περὶ τὸ ἥμισυ μίλιον ἀπέχουσης τῆς ἑρᾶς· ὁ δὲ Ἀλέξανδρος, ἐπειδὴ δὲν εἶχεν ἱκανὰ πλοῖα νὰ τὴν προσβάλλῃ κατὰ θάλασσαν ἐπλήρωσε τὸ μεταξὺ τῆς νήσου καὶ τῆς ἑρᾶς διάστημα διὰ πετρῶν καὶ χώματος καὶ οὕτως ἐσχημάτισε τρόπον τινὰ γέφυραν, διὰ τῆς ὁποίας προσέβαλε τὴν πόλιν καὶ μετὰ 7 μηνῶν πολιορκίαν τὴν ἐξεπόρθησεν· 8,000 ἐκ τῶν πολιτῶν τῆς ἐφονεύθησαν, 30,000 δὲ ἐπωλήθησαν ὡς ἀνδράποδα.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐπορεύθη τότε κατὰ τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἐναντίον τῆς ὁποίας ἦτο ὠργισμένος, διότι οἱ Ἰουδαῖοι δὲν τὸν ἐδοξήθησαν, καὶ εἶχεν ἀπόφασιν νὰ τοὺς τιμωρήσῃ. Ἀλλ' οἱ Ἰουδαῖοι βλέποντες πᾶσαν ἀντίστασιν ματαίαν ἀπεφάσισαν νὰ μαλλάξωσι τὴν καρδίαν του καὶ οὕτω νὰ διεγείρωσι τὴν συμπάθειάν του· διότι ὁ Ἀλέξανδρος, ὃν καὶ τρομερὸς εἰς τὴν μάχην, εἶχεν ὅμως καρδίαν πολλὴν τρυφεράν.

Ὦθεν ὁ Ἀρχιερεὺς Ἰαδδουὺς προεῖδοποιήθεις ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐστόλισε τὴν πόλιν μὲ σημαίας καὶ ἄνθη καὶ ἤνοιξε τὰς πύλας αὐτῆς· κατὰ συμβουλὴν αὐτοῦ προσέτι ὅλος ὁ λαὸς ἐφόρεσε λευκὰ φορέματα, οἱ δὲ ἱερεῖς τὰς ἰδιαιτέρας τῶν στολᾶς καὶ οὕτως ἐν πομπῇ ἐξῆλθον εἰς προὔπάντησιν τοῦ τρομεροῦ κατακτητοῦ.

Ὅταν δὲ ὁ Ἀλέξανδρος εἶδε τὸν λαὸν καὶ τοὺς ἱερεῖς λευκὰ ἐνδεδυμένους, τὸν δὲ Μέγαν Ἀρχιερέα φέροντα πορφύραν καὶ βύσσον καὶ μίτραν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ γεγραμμένον ἐπὶ τὸ περιστήθιον, ὁ νεαρὸς νικητὴς ἐχαιρέτησεν εὐσεβᾶστως τὸν Μέγαν Ἀρχιερέα καὶ προσεκόνησεν ἐνώπιον τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ. Ὅταν δὲ τις τῶν μετ' αὐτοῦ τὸν ἤρώτησε τὴν αἰτίαν, ὁ Ἀλέξανδρος ἀπεκρίθη, «Δὲν προσκυνῶ τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ τὸν Θεόν, ὅστις τὸν ἔκαμε Μέγαν Ἀρχιερέα, διότι εἶδον τὸν ἴδιον ἄνδρα κατ' ὄναρ, ὅταν διελογιζόμην πῶς ἡδυνάμην νὰ νικήσω τὴν Ἀσίαν, καὶ αὐτὸς μοι εἶπε νὰ διέλθω θαρράλῶς τὴν θάλασσαν, καὶ ἦθελεν ὁδηγήσει τὸν στρατὸν μου, ὥστε νὰ νικήσω τοὺς Πέρσας.»

Ἐπειτα δὲ δίδας τὴν δεξιάν του εἰς τὸν Μέγαν Ἀρχιερέα ὁ Ἀλέξανδρος εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐπεσκέφθη τὸν Ναόν, ὅπου προσέφερε θυσιάς. Ὅταν δὲ ἐφέρθη καὶ ἐξετιλύχθη ἐνώπιον αὐτοῦ τὸ Βιβλίον τοῦ Προφῆτου Δανιὴλ, καὶ ἀνέγνωσεν εἰς τὸ 8ον κεφάλαιον, περὶ τοῦ τράγου, ὅστις ἐμελλε νὰ ἔλθῃ ἐκ τῆς Δύσεως καὶ νὰ κερατίσῃ τὸν κριὸν καὶ καταβάλλῃ αὐτόν κτλ. ἐξεπλάγη καὶ εὐχαριστήθη μεγάλως καὶ ἔδωκεν εἰς τοὺς Ἰουδαίους ὅ,τι ἐζήτησαν· ἀνεχώρησε δὲ ἀπὸ τῆς Ἱερουσαλὴμ πολλὸν εὐτυχέστερος παρ' ὅτι ἦτο, ὅταν ἤρχετο κατ' αὐτῆς ὠργισμένος.

Πόσον τρομερὰ τὰ πνευματώδη ποτὰ! καὶ ὁποῖας τρομερὰς καταστροφὰς ἐπιφέρουσιν εἰς τὰ ἄτομα, τὰς οἰκογενείας, τὰς κοινωνίας καὶ τὰ ἔθνη! Μικροὶ μου φίλοι! ἀπέχετε ἀπὸ τὰ πνευματώδη ποτὰ, ἐὰν θέλετε νὰ ἦσθε ἀσφαλεῖς ἀπὸ πρόσκαιρον καὶ αἰωνίαν καταστροφὴν!

ΤΟ ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΟΝ.

Τὸ Μαυροβούνιον κεῖται πρὸς νότον τῆς Ἑρζεγοβίνης καὶ Βοσνίας, εἰς δὲ τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἀπετέλει μέρος τῆς Ἰλλυρίας. Ἡ παρεῖσα ἡγεμονία ὕστερον ἀπετέλει μέρος τῆς Σερβίας. Ὅτε δ' ἡ Σερβία κατὰ τὸν 14ον αἰῶνα ἔγεινεν ὑπόδουλος εἰς τὴν Τυρκίαν, τὸ Μαυροβούνιον, εἴτε ἡ Ζήτα, καθὼς ὠνομάζετο τότε, ἐξησφάλισε τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ διὰ τοῦ Πρίγκιπος Γεωργίου Βαλόχα, ὅστις εἶχε νομφευσθῇ τὴν θυγατέρα τοῦ Βασιλέως τῆς Σερβίας. Κατὰ τὸ 1867 τὸ Μαυροβούνιον προσεβλήθη ὑπὸ τῶν Τούρκων, ὁ δὲ ἦρως αὐτοῦ ἀρχηγὸς Ἰβαν Τσέρνοβιτς ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Ζαβλιάκ, τὴν τότε πρωτεύουσάν, καὶ νὰ ἀποσυρῇ εἰς Κετήννην, ἥτις ἔκτοτε ἔγεινε τὸ κέντρον τῆς χώρας. Ὁ Ἰβαν εἰς τὴν φυγὴν του ἔλαβε μετ' αὐτοῦ καὶ τυπογραφεῖον, τὸ ὁποῖον ὅμως κατεστράφη μετὰ ταῦτα. Ὁ υἱὸς τοῦ Ἰβαν Γεώργιος, ἦτον ὁ τελευταῖος ἡγεμὼν τοῦ Μαυροβουίνου, διότι νομφευσθεὶς κυρίαν ἐκ Βενετίας, ἐγκατέλιπε τὴν πατρίδα αὐτοῦ καὶ μετέβη εἰς Ἰταλίαν, παραδώσας τὴν ἐξουσίαν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κλήρου, κατὰ τὸ 1866. Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ αὕτη κυβέρνησις διήρκασε μέχρι τῆς παραδοχῆς τοῦ στέμματος ὑπὸ τοῦ πρίγκιπος Δανιὴλ, κατὰ τὸ 1852.

Ἡ χώρα τοῦ Μαυροβουίνου εἶναι πετρώδης, ὅπερ καθιστᾷ τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς δύσκολον. Οἱ κάτοικοι ζῶσιν εἰς ἀθλίαν καλύβας αἱ δὲ γυναῖκες ἐκτελοῦσι τὸ μέγιστον μέρος τῆς ἐργασίας, φέρουσαι τὰ δολφὰ προΐοντα τῶν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν. Ἄν καὶ ὠραῖαι, ὅταν ἦναι νέαι, ἡ σκληραγωγία καθιστᾷ αὐτάς μετ' ὀλίγον ἀσχήμους. Φέρουσι τὸ φ εἰς